

ΓΛΥΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένα παλιό σατυρικό περιοδικό. Πώς έξεδεθη το «Νικελ». Ο χρηματοδότης του. Τά έξοδα της εκδόσεως κι' ένα... γκισβέτσι! Όπου αυτοκτονεί ο Άρμενιανός. Μιά ανευλαδέει των συντακτών. Η ιερὰ όργη του κ. Παγανέλη. Η έκλογική άποψή του κ. Πολίτ.

Πρώ σαράντα έτών έξεδίδετο στην Αθήνα ένα έξαινω φύλλο, το «Νικελ». Το έξεδίδαν ο Πόλιτ, ο Λάσκαρης, ο Τιμς Μωραϊτίνης και ο Δημ. Χατζαπόουλος «Μποφι».

Τά έξοδα της εκδόσεως τά έκανε ο μακαρίτης Άλέξανδρος Άγγελοπούλου Άθανάτος, ιατρός και δημοτικός σύμβουλος.

Το φύλλο αυτό εγγραφόνταν κάθε Σάββατο από τις 9 το πρωί ως το μεσημέρι στο τυπογραφείο. Στις 12 αμείβως τελείωνε ή σύνταξη το φύλλου, γιατί τήν ώρα αυτή ήταν έτοιμο το εβδομαδιαίο γυμνάσιο, το όποιο παρέθετε επίσης ύπογραφευτικός, όπως και τά έξοδα της εκδόσεως, ο μακαρίτης Άγγελοπούλου. «Νικελ» είχαν όνομασθεί το φύλλο επί της ευκαιρίας της πρώτης εμφανίσεως του νομίσματος νικελ, ή «ανελόν», όπως το είχε ψάλλει σε μία επιθεώρηση του ο μακαρίτης Μαίωριτ, δι' ο και μετέλασθησε άγριώς, μαζί με τη συνεργασία του, την... θ σ ε α ν Ζανταράς.

Το τί εγρόφετο στο «Νικελ» δέν ήταν όνοματόν να το σκεφθή συντάκτες και φίλησχος άστος», όπως έλεγεν ο Λάσκαρης. Όταν οι συντάκτες του δέν είχαν να γράφουν άλλο τίποτε, έσυντάσσαν τους εαυτούς τον.

Ένα Σάββατο, ένδο ύποσημοδετίτο το «Νικελ», έννοσθη ο πνιγμός στη Βουλγαρία ένός γροιστού άθηναϊκού τύπου της εποχής, του Άρμινιανού.

Η αυτοκτονία αυτή είχε γίνει... έγκαιώς, για να συμπληρωθή το φύλλο, γιατί είχε μείνει ένα νεκρό, οι συντάκτες δέν μπορούσαν να το συμπληρώσουν και το γυμνάσιο χρώσθη! Αλοφροσίσανε λοιπόν να γυμνίσουν το φύλλο με τήν εικόνα του Άρμενιανού, επιμυμμενοι τ ά ς σ ο ο β α ρ ά ς σ ν α δ ε λ φ ο υ ς», όπως έστεισαν να δηλώσουν στους άναγνωστές τον.

Δέν είχαν όμως εικόνα του Άρμινιανού, κι' άν είχαν, δέν υποσθίσαν να κάμουν χλις έκίνη τη στιγμή.

Ψάξαν όλα τα συτάρια να βρούν κανένα παλιό χλις και τέλος ξεθάτηρε από κάτω μία παλιή έκλογική. Χορίς να ξέρουν πών λαπιστούσε, τήν παρέδωσαν στον άρχιεργάτη κι' έτρεξαν στο γυμνάσιο.

Το άπόγειμα που τυπώθηκε το φύλλο, είχαν κατάληκτο, ότι ή δημοσιευθείσα ως εικόνα του Άρμενιανού, ήταν μία προσπογραφία του... Σατοβριάνδου!... Δέν τους έτιψε όμως ή συνειδησίς τους γι' αυτό, και τράβηξαν να κάμουν έναν περιπαιτο, όταν τους σταμάτησε άστυριός και έπιτιμητικός ο Σπυρίδων Παγανέλης.

—Τι βέβηλος πράξις ήταν αυτή! τους φώναζε, με δημοσιεύετε τον Σατοβριάνδου ως Άρμενιανό!

Τότε ο κ. Πόλιτ του άπάντησε άφέλως:

—Κύριε Παγανέλη, δέν είνε ο Σατοβριάνδου, αλλά μοιάζει... σά το Μπριάν!... Κόκκαλο ο Παγανέλης...

Όταν ο κ. Πόλιτ άπέτυχε κάποτε στην έκλογή του ως βουλευτής Ψαφών, έκάλεσε τους άγοσούς ημισίτες και τους έλεγε τήν πετωτρώ άλλοιοροική παροιμία:

—Ένας έμπορος άνοχαίνιστο το κατάστημά του με διάφορα έμπορεύματα, το στόλισε και έβαλε στη μέση και μία γυάλα με ένα κατακόκκινο χρυσόμορο. Ένα παιδί εινε τη γυάλα και πήγε και ψάρεσε μέσα σ' αυτή. Ό φτοχος έμπορος του φώναζε τότε: —Μωρέ, στη γυάλα μου ήθελε να ψαρέψης, ένδο είχες μπροστά σου κοτζάμ πλάγος με ψάρια!... Τώρα νομίζω πως κι' ένδο έπαθα το ίδιο με σάς, άφου πώς σας άρρησα όλη τήν άλλη Έλλάδα κι' ήθα να έκθέσω ύποψηφιότητα στο νησί σας. Ψάρενα, βλέπετε, στη γυάλα με το χρυσόμορο και δέν έβλεπα μπρός μου κοτζάμ πλάγος!...

το τραύμα μου άρχισε να με δονεί κι' έμεινα ξανά λιποθύμος...

Όταν έγνησθη, ήμουν μόνος μου, ξελατμένος έπάνω σ' ένα τάφο του μικρού νεκροταφείου, κοντά στο όποιο τραυματίσθηκα.

Η άλτασία μου λοιπόν ήταν έννομο: Άλλ' όχι, γιατί φορούσα άκμή στο δάχτυλό μου το δαχτυλίδι το άγίαινο που μου είχε δώσει ή Ίουα.

Δοκίμασα με κόπο να σηκωθώ και διεθυνθήκα άμέσως στο γειτονικό μέγαρο που άνήκε στον κώμητα του Ίουτεν. Α'τος με δέχτηκε με τήν αγάπη και τήν ευγένειστο που χαρακτηρίζει όλους τους κατωίλους εκείνον των μερών. Πενθοφροσος κι' ήταν πολύ θλιμμένος. Άναγνώσισ πως ήμουν ο άξιωματικός της προτορίας που είχα διατάξει τους στρατιώτες μου να άνοίξουν πύραμα για τήν κηδεία και ά' εγχαρίστησε θεομά, γιατί ή πεθαμένη ήταν κόρη του.

—Έχασα τήν ήρωία μου μαζί της, αναφρόσθη κλαίνοντας. Ό, ήταν τόσο γλυκεία και τόσο όμοια ή φτωχή μου Ίουα!...

—Τι λέτε; άνεκράζω. Ίουα λεγόταν ή κόρη σας;

—Ναί, κύριε, άποφρίθηκε ο κώμης. Κιτάξτε εδώ τι άγγελο έχασα!...

Και άνασπρόνοντας ένα παρκετίσμα, μου έδειξε τήν εικόνα της κόρης του, Θεέ μου!... Ήταν ή Ίουα!... Το ίδιο ομοεισαστικό βλεμμα, το ίδιο χαριτωμένο πρόσωπο, ή έννοης μπρόζλες, τα λουδά μαργαριτάρια στο λαύο, όμοιοφο τοιακό ντύσιμο της!...

—Κιτάξτε, κύριε κώμη, αυτό το δαχτυλίδι, που είπα τότε.

Έξείνος μόλις το άντιφρόσε, άφησε άμέσως το παρκετίσμα και μία φροδερή άγανάκτηση ύποφροσίστηκε στο πρόσωπο του. Άμωρε άπάνω μου για να το πάρη και άνεφροσισσε με άργη:

—Το δαχτυλίδι της κόρης μου!

Με αυτό τήν έθωαρι!... Ό τάφος έσυνέληξε από τους άνάγους στρατιώτες σου!...

Ένας πέλος έσκέπασε τά μάτια μου και φροδερή λαγρός με κατέλαβε. Το μικρό γλυκό χέρι του αγνηρινοφ φανίσματος έπανε εκείνη τη στιγμή το όικό μου κι' ένα τριφρό κι' αψέσω φηλα άγγιξε τά χείλη μου... Έλεσα κάτω άνασθής και με μετέφρωσ σ' ένα νοσοκομείο.

Από τότε ασιάνομα πάντοτε το άφατο αυτό χέρι πάνω στο όικό μου. Το ίδιο αυτό άφατο χέρι όταν ξαναείδα τήν ξεαδέλφη μου, με έπιασε και με έφούξε δυνατά, σαν να μου έλεγε όμην τήν παντοφής». Άναγασίτηκα τότε να γρήγο από κοντά της και γιάρθω εδώ για να ταφώ μαζί με τ' άνετό μου. Έτσι διαλύθησαν οι άρκαβόνες μας!...

Ένω μιλούσε ο Κάρολος Χολδέργ, γινόταν όλοένα πιο γλυκός και φροναίνω πολύ ταραμένος.

—Η ζωή, έσκαλοισθήσε, δέν έχει κριά διληγίτρα για μένα. Είνε γεμάτη φροβος κι' άνησχιές, φριχτή και φηλαίτη. Κάθε φροά που ασιάνομα το άφατο αυτό χέρι, νομίζω πως θα πεθάνω... Έδώ μέσα στην καρδιά μου, νομίζω είναι πόνο δυνατά, που δέν θα πάρη, παρά μόνον όταν θα πεθάνω!...

Κι' ο διστριχιόνιος μου φίλος, σκεπάζοντας το πρόσωπό του με τά χέρια, άρχισε να κλάει σαν παιδί.

Όστερ' από τέσσερες μίνες, όταν γύρισα στο Ξενοδοχείο μου, μετά ένα πολήμερο ταξείδι στο Χαμερφόρτ, διάβισα στον «Έσπερινό Ταχυδρομίο» της Νορβηγίας, ότι ο Κάρολος Χολδέργ αυτοκτόνησε!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

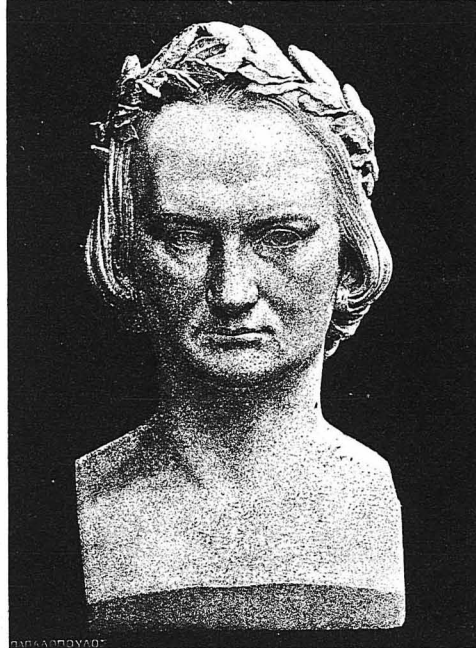
ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ

Ό μαρκήσιος της Γαλλίας ντε Μαριβόλ, ο όποιος είχε χάσει σε μία μάχη το δεξιό τώ χέρι, γυρίζοντας από τήν έξοτρατεία, ζήτησε κάποινα χείρι από το Λουδοβίκο ΙΔ'.

—Να ιδούμε! του άποφρίθηκε ο βασιλεύς.

—Μεγαλύστατε, είνε τότε με ύπερηφάνεια και πεσισμό ο μαρκήσιος, άν όταν με στείλατε να λολειήσω, γιατί τόν έχρωσ, σας άπαντοισα κι' έγω με τά ίδια λόγια, σήμερα δέν θα ήμουν κουλοζόρης!

Ένωφισα, ότι ή άξιολοφής αυτή άπάντησε ανεντέλεσε, όστε να έκτελεσθή άμέσως ή αίτησις του μαρκήσιου.

Ό Βίκτωρ Ούγκο

